

POŠTNA PLACANA V GOTOVINI

*

LETNIK 40

1931 ~ 1932

*

6

VSEBINA 6. štev.: Venceslav: Bel večer (Pesem) — Gustav Strniša: Božična noč (Pesem) — Danilo Gorinšek: Zimska pesem (Pesem) — Ognjeslava: Ančkina punčka (Pesem) — Venceslav Winkler: Barčica (Pesem) — K. Matkovič: Daritev — Radivoj Rehar: Polh in veverica (Pesem) — Možatost — Vaš prijateljček — Marijin zvonček — Uganke — Rešitve — Živ klobuk.

Rešilci ugank.

Vse uganke so rešili: Ivančič M., Šiferer S., Klemenc M., Vodušek M., Sturm Gr., Biskupski T., Jarc Mal., Rustja V., Semeja Fr., Jakomini A., Troha V. iz Kočevja; Dobrovoljc A. iz Verda; Jug Zl. iz Studencev pri Mariboru; Gorenjak Kun., Gracej Jul., Gugel Klot., Lukman Ver., Kolenc Iva, Rečnik Mar. iz Ruš; Planina Fr. iz Sk. Loke (1. tisti spis mi pa le pošlji, če se samo ne bahaš s Triglavom); Kobal Andr. iz Gabriel (1); Grebenč Aug. iz Ribnice; Trdina Bož. in Vl. iz Gor. Radgone (uganke sem spravil in jih priobčim. Pridna! Samo kdo jo je zložil, bi rad vedel); Titl Jul. iz Slovenske Bistrice; Pibrovc D., Čretnik Lj., Srebočan Fr., Gorenjak J., Hriberšek P., Vipotnik An., Sumi H., Černelč J., Stropnik M., Jezeruik Fr., Podjaveršek An., Vetrin Mar., Čater A., Freitag Fr., Belej St., Kos A., Raščeve Er., Medved N., Kuper Z., Hubad M., Kerschbaumer Fr., Kunperger St., Jager Mar., Mikuletič S., Mravljak J., Kavčič A., Knez M., Porle Karolina in Ant., Gračner Kar. in Alb., Kunstek An., Kavčič Ant., Dorn J., Cocelj P., Novak Z., Turnšek H., Pliberšek R., Pohajač Mar., Rojc Z., Pelicon D., Škrbec C., Planinšek Roz., Butinar Al., Mesarič Ad., Povh Mar., Jazbec M., Renlan El., Rakun A., Vodopivec Lj., Flis A., Zolnir Ter., Vuga H., Žižar Fr., Koštomaj V., Praznik K., Hočevar J., Batek Ad., Kandolf iz Celja; Princ A., Korenc A., Jenko St., Podreberšek J., Kralj B., Čestnik Sl., Šimenc Iv., Bivic Sl., Brajer C., Ostanek Ed., Baznik Al., Adamič Fr., Ladstätter D., Čerkvenik J., Logar Fr., Kisel M., Mastnak A., Kavčič Aug., Sinkovec Mar., Lenarčič D., Jörg V., Markelj D., Škof V., Peršin Fr., Lampelj J., Verovšek C., Vidmar D. in B., Roškar S., Jurkovič V., Prepeluh J., Gorjup Zv., Grum Fr. in J., Kardelj B., Klopčič A., Kovačič E., Škerlj M., Setničar Iv., Prevorsek D., Ambrož Mar., Bekš M., Peterlin L., Podgoršek Mar., Mozer J., Kontelj B., Babnik J., Dolinšek Fr., Martinuš P., Jančič D., Kuhar J., Volk B., Lipovec F.,

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1931/32

Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čech.

Jakulin S., Zorič S., Andlovic H., Curk M., Bahovec J., Rupar Sl., Acceto B., Širca Fr., Kuhar R., Hitti R., Smrekar Br., Starič Br., Zorc-Kryl Jerica (I), Belič Cir., Babič Mil. iz Ljubljane; Erjavec Mir., Kregar R., Piš D., Smole Ang., Foltyn Mar., Pujzdar Ang., Setina V., Javoršek St., Bahar Cir., Bahar Fr. iz Zgornje Šiške; Čuš J., Čeh J., Meznarič Fr., Kolarič Ant., Holec Alojzija, Herga Mar., Perkovič El., Erhatič Pav. in Fr., Cobelj St. od Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah.

Izžrebana je Holec Alojzija od Sv. Lovrenca v Slov. goricah.

D. Marjan, Škofja Loka:

Zima in Jesen.

Nalahno je potrkala
na ramo starka zima
naši lepi devi ljubljeni jeseni
ter tako ji govorila:

»Priateljica ljuba moja,
odstopi prestol mi za nekaj časa,
ker doba vladanja je tvojega
zdavnaj že potekla.«

Moško starka je na prestol sedla,
odpirati začela shrambe,
snega polne, ter ga sipati na zemljo,
da je lahko ta nemoteno zaspala.

»Spoštovani gospod urednik! — Dovolite, da Vam v imenu zvestih čitateljic »Angelčka« in »Vrtca« na dekliški osnovni šoli v Kočevju želim blagoslovljene, srečne in vesele praznike. Ob tej priliki se Vam najtopleje zahvalim za ves trud in vso nežno skrb, ki jo imate pri urejevanju ljubkih mladinskih listov. Božje Detece naj Vam vse obilo poplača! Pristrčna novoletna voščila in zvrhan košek sveto-nočnih pozdravčkov Vam pošilja vdana Ivančič Medi v imenu naročnic.« — Pisemce sem dobil še pred Božičem. Ko bi vedele, kako dobro stori uredniku tako ljubko pisanje! Samo malo, malo sem jih dobil — samo od Vas. Bog Vam plačaj hvaležne besede. — Urednik.

»Angelčka« se vedno veselimo. Srčno Te pozdravljam, čeprav Te ne poznam. Pošiljam Vam mozaik in želim, da ga boste dali v svoj kotiček, ako ga ne bo pojedel požrešni koš. Iskrene pozdrave Ti pošilja Velunšek Stanko iz Slovenjgradca.« — No, tisto včasih »Ti«, včasih »Vi«, to nič ne »stri«. Ampak z mozaikom je čudna reč. Saj veš, da »rešitve« uganke ne morem dati v list kot »uganko«. Naj se zloži in reši v — košu. Kaj drugega pošlji. — Urednik.

FEBRUAR ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

Venceslav:

Bel večer.

*Nocoj je pa prav lep večer,
pojo zvonovi v božji mir.
Čez gore sive,
čez težke hribe
prihaja tiho Jezus v vas.*

*Nocoj je pa prav svetla noč,
z neba prihaja nam pomoč.
Ko mrak ugasne,
ko zora vzraste,
bo Dete Jezus že pri nas.*

Gustav Strniša:

Božična noč.

*Vaški zvonovi skrivnostno pojo,
že ljudje v cerkvico skromno gredo,
in se na Rimsko cesto ozirajo:
angelci plavajo, angelci svirajo,
božje lučice s sabo neso.*

*Vaški zvonovi veselo pojo,
saj se odprlo je sveto nebo:
pečni Bog Oče je svet blagoslovil,
zvezo je svojo s človeštvom obnovil,
lastnega Sina nam je daroval,
ki za človeštvo se je žrtvoval!*

Danilo Gorinšek:

Zimska pesem.

*Ej, veselo čez ravni
zdaj sani cingljajo,
vriskajo konjički
kot da ženina peljajo.*

*Kdor pri drsanju zleti,
ni se treba bati,
to še ni najhujša reč
— treba je le vstati.*

*Vriska vse, le snežni mož
sred polja ne zine;
on molči, ker ve: kot on
zima skoro mine.*

Ognjeslava:

Ančkina punčka.

*Ančka punčko je dobila
s črnimi očmi.
Nje lasje so kakor svila,
lica kakor kri.*

*Punčka pa ji je hvaležna —
na povelje ji zaspi.
Nikdar Ančki ni nadležna.
To le vzame, kar dobi.*

*Zdaj ji belo krilce šiva,
krilce do kolen,
zdaj ji ličica umiva,
privezuje trak spilen.*

*Vidi to in ume Ančka,
pa se veseli:
S punčko svojo rada spančka,
s punčko svojo rada bdi.*

*To bo boj,
da bo boj.*

Venceslav Winkler:

Barčica.

*Sveti Jožef s sivo glavo,
mali Jezus z roko belo
rada šla bi čez valove,
noč je pala na deželo.*

*Jožef brž sekiro vzame,
hitro barčico pripravlja,
Jezus bele roke dviga,
divje vode blagoslavlja.*

*»Pridi, oče, čez valove,
dolga najina je pot.
Kdo bo tesal trhlo barko,
če pomaga Bog plovod! ...«*

K. Matković:

Daritev.

V prvič smo rekli, da je že Abel daroval in so potem darovali vsi, ki so Boga ljubili. Človeku je kar vrojena ta zavest, da z lepim darom več ljubezni izraziš in več hvaležnosti pokažeš in več odpuščenja dosežeš, kot pa samo z besedo. V drugič sem Vam pripovedoval o daritvi Jezusovi. Kakor je Abel in Noe in še marsikdo drugi v starih časih s trudom privalil kamne in jih kar pod milim nebom zložil v sklad za oltar, tako je tudi Jezus s trudom in v bolečinah nesel svoj križ na goro, da je na njem potem samega sebe daroval. Ta daritev se je res nebeškemu Očetu dopadla.

Vse drugo pa, kar so v prejšnjih časih ljudje lepega in dobrega देvali na oltarje, pred Bogom ni bilo veliko vredno, ker je vse to On sam ustvaril in nam podaril. Tista najlépša Abelova ovčka je bila stvarca božja in Bog bi si s samo besedo lahko ustvaril sam lepšo. Noe je govedo vzel v ladjo po božjem naročilu in ga po vesoljnem potopu daroval. Če bi Bog nad takim ognjem imel veselje, bi sam lahko z enim bliskom celo čredo goved vžgal. Pa če bi kdo za celo goro zlata spravil skupaj in ga hotel darovati Bogu, bi se Bog nasmehnil; saj je On sam vse zvezde in solnce ustvaril in bi jih lahko še več. In, če bi Ti šel po vsem velikem svetu nabrat najlepših rož, da bi Boga z njimi razveselil, bi le vedel, da je Bog sam te cvetke tako lepo po-barval. In, če bi vso grudo prekopal, da bi našel biserov in svetlih draguljev in jih Bogu podariti hotel, bi se spomnil, da je vse te pisane in svetle ka-menčke itak Bog sam v zemljo nasejal. Otroci božji smo; in zgodi se nam vselej, kakor otroku, ki od mamice polno pest sladkorčkov dobi, pa potem enega vzame in ga očetu podari. Oče se pač veseli dobro-srčnosti in ljubezni otrokove — bolj, kot sladkorčka samega. Nekako takšno veselje je v tistih starih časih imel Bog nad žgalnimi daritvami. Ljudje so nebeškemu Očetu darovali od tega, kar jim je dala mati narava. In Bog je imel pač več veselja nad po-božnostjo ljudi, ki so stali okrog oltarja, kot pa nad malo vrednim darom, ki je na oltarju gorel. Tako je bilo v starih časih.

Boga tudi mi ljubimo, ker smo tudi mi Njegovi otroci. Tudi v nas je tista zavest, da bi ga z lepim in primernim darom mogli najbolj razveseliti in naj-lepše počastiti. Zato imamo tudi v naših cerkvah po-stavljene oltarje. In ljudje radi prinesejo z delom in s trudom prislužene dinarje, da morejo biti ti naši oltarji čim lepše obrušeni in čim bolj okrašeni. Sveče gorijo na njih in ob slovesnih prilikah se tudi oblaki dima vzdigujejo okrog njih: torej plamen in dim — podobno, kot v stari zavezi. A vendar veste, da žgalnih daritev ne opravljamo več, da na naših oltarjih ne sežigamo darov.

Naša daritev na oltarju v cerkvi je čisto drugačna, kot so bile daritve starih očakov. Otrokom, se vse, kar dela duhovnik pri oltarju, zdi tako skrivnostno in navadno nič ne vedo, kaj bi v nedeljo pri sv. maši počeli. Taki pa, ki znajo lepo in pobožno biti pri sv. maši, Boga zelo razveselijo in Mu prav lepo čast izkažejo in veliko blagoslova in dobrot za to od Njega prejmejo. Sv. maša namreč ni samo pol ure dolga latinska molitev, temveč je prava daritev Bogu.

Poslušajte, kakšna!

Jezus je vedel, da bodo do konca sveta med ljudmi taki, ki bodo Boga ljubili. Poznal pa je tudi našo revščino in vedel, da z dobrotami in bogastvom tega sveta še ne moremo Boga razveseliti. Zato je tukaj Sin božji človeku pomagal. Tisti večer pred svojo smrtjo, ko je bil z apostoli pri zadnji večerji, jim je dal svoje Telo in svojo Kri. »Vzemite in jejte, to je moje telo,« je rekel in »vzemite in pijte, to je moja kri.« Zdelo se je sicer učencem, če so gledali na okus in barvo in obliko, da je le kruh in vino; toda razločna in jasna Jezusova beseda »to je moje telo« in »to je moja kri« jim je povedala, da je to le še navidez kruh in vino, le še nekaj na zunaj kruha in vinu podobnega. V resnici pa se je tedaj v Jezusovih rokah kruh izpremenil v Njega Telo in Kri. Ginjeni in prevzeti od tako velike ljubezni, so apostoli po teh besedah spoznali, da jim On samega Sebe daje, in so oboje spoštljivo zaužili. Še bolj so osupnili, ko jim je Jezus potem rekel: »to delajte v moj spomin«. S temi besedami so namreč dobili zagotovilo, da se bo tudi v njihovih rokah kruh spremenil v Jezusovo Telo in vino v Jezusovo Kri. Tako spremenjenje je čudež, kakršnega človek s svojo močjo ne more izvršiti. Kako pa Sin božji na človeško besedo izpremeni kruh in vino v človeških rokah v svoje Telo in Kri, to je Njegova skrivnost. Verujemo Mu, ker je Bog, četudi z očmi tega čudeža nič ne vidimo.

Od apostolov so škofje prejeli to oblast; od škofov jo prejmejo duhovniki. Tako imamo in bodo imeli ljudje do konca sveta med seboj živo Telo in Kri Jezusovo. Zdi se nam sicer, kakor da je kruh in vino,

a Sin božji pravi: »to je moje telo, to je moja krič. Isto Telo, kakor je viselo na križu, ista Kri, kakor je kapljala iz ran Kristusovih.

Če to vemo, ne bo več težko uganiti, kaj duhovnik pri oltarju dela, kakšno daritev Bogu pripravlja. Ni mu treba dragocenih darov, da bi jih zažigal. Le droben kruh položi na oltar in v kelih nalije malo vina, potem ponovi nad obojim Jezusove besede — in oboje se spremeni — in Jezus sam je na oltarju. Isti Jezus, kot je visel na križu. Tako se torej na naših oltarjih pri vsaki sv. maši ponavlja Jezusova daritev.

Torej sem prej prav povedal, da z nobeno drugo rečjo ne moreš bolj razveseliti in lepše počastiti Boga, kakor s pobožnostjo pri sv. maši.

Ko boš sedaj prvič šel zopet v cerkev, poglej bolj natanko in boš videl, da na vsakem oltarju stoji večji ali manjši križ. Ta podoba križanega Jezusa nas vedno spominja, da sv. maša ni nič drugega, kot ponavljanje Njegove daritve. Taka lepo iz lesa izrezljana podoba se nam zdi kot pravi, živi, trpeči Jezus; sv. hostija pa, ki je res živo Telo Jezusovo, se nam zdi, kot mrtev kruh. In vendar je ta mala sv. hostija največja skrivnost in najbolj živo znamenje Jezusove ljubezni do ljudi. Njegova največja radost je bila ta, da je po

končani daritvi na križu — po smrti smel iti najprej v predpeklo po vse tiste duše, ki so tam čakale odrešenja, in jih peljati v večno veselje. In kolikorkrat Jezus v sv. hostiji skrit na oltarju ponovi svojo daritev, vselej znova prosi nebeškega Očeta, da bi tudi Ti in vsi ljudje smeli priti k Njemu v nebeško veselje.

Radivoj Rehar:

Polh in veverica.

*Polh in veverica
lešnike sta trla,
'pa sta se pri delu
in pri jelu sprla.*

*»Hodi svoja pota,«
dél je polh sosedi,
»da te več ne vidim
pri družinski skledi!«*

*»Mar mi je za skledo,«
ta je odvrnila,
»lešnikov še nikdar
nisem te prosila.«*

*Sprta in srdita
šla sta v svojo gmajno —
in še dan današnji
črtita se vztrajno.*

Možatost.

*P*ri nekemu polku je bil za bobnarja še mlad dečko. Lepega dne mu reče desetnik, naj popije kozarček ruma. Deček pa je rekel, da ne pije opojnih pijač. Desetnik je dalje govoril: »Danes moraš piti, ko si ves dan bobnal in korakal, danes se ne smeš braniti.« Deček pa je bil še vedno trden in se ni vdal prigovarjanju. Desetnik se je medtem obrnil na majorja: »Naš bobnar noče piti ruma, iz njega ne bo nikoli dober vojak.« »Kako to,« se je delal major hudega napram dečku, »ti nočeš izpolniti povelja svojega predpostavljene- ga?« Deček je hrabro odgovoril: »Gospod, nikoli še nisem odpovedal pokorščine in trudil sem se, da sem vse svoje dolžnosti redno izpolnjeval. Toda ruma ne bom pil, ker bi mi to škodilo.« »Dobro«, reče major s strogim glasom, da bi ga preizkusil, »zdaj ti ukazujem jaz, pij rum! Dobro veš, da je kazen za neposlušnost smrt pred puško!« Deček je zdaj uprl svoje jasne modre oči v častnika: »Gospod! Moj oče je umrl za pijanostjo. Preden sem vstopil v vojaško službo, sem obljubil svoji materi, da ne bom spil niti kapljice ruma in zdaj hočem držati besedo. Žal mi je, da ne morem izpolniti vašega povelja. Rajši me kaznujte, kakor da bi moral žaliti svojo mater in prelomiti obljubo, ki sem ji jo dal.« — Major in vsi častniki so malega junaka pohvalili in ga odslej visoko cenili.

Vaš prijateljček.

*T*udi popis njegovega življenja, dragi otroci, naj vas vodi k sveti Evharistiji: to hoče od vas Gvidon, to morate storiti, ako hočete biti njegovi prijatelji!

Poslušajte najprej, kaj je rekel nekega dne otročičkom, ko so igrali kroké:

»Prositate mamico, da bi šli k sv. obhajilu! Ko sem bil jaz toliko star, ko zdaj vi, sem že prejel sv. obhajilo. Le večkrat jih prosite in recite, da hrepenite po Jezuščku!« Da bi jih še bolj prepričal, pa dostavi:

»Tudi sveti Oče tako hoče, zato treba ubogati, ubogati!«

Iz nebeških višav vam Gvidon ponavlja prav iste besede.

Fantički in punčke, ki berete te vrstice, ne pozabite, kaj vam svetuje Gvidon, in prosite in večkrat prosite tudi vi in rekajte, da hrepenite po Jezuščku!

*

Nekaj časa pred sv. obhajilom so opažali, da je Gvidon bolj zbran... Posebno mesec dni prej so ga večkrat videli, da si je v zvezček zapisoval neke številke: zapisoval je svoje žrtve, imenoval jih je rožne lističe in jih trosil pred Jezuščka.

V te njegove žrtve in zmage lahko za trdno verjamemo, kajti Gvidon je bil tako odkrit, da ne bi ničesar zapisal, kar bi ne bilo res. Kakšne so bile te žrtve? Vsaj eno za gotovo poznamo. Vem, da se boste nasmehnili, ko vam jo povem...

Brata Gvidon in Marko se pravkar o nečem živahno pogovarjata; najbrž o svojem stroju, o igrači ali pa o motorju.

Gotovo je to, da starejši prisoli mlajšemu prav mojstrsko zaušnico.

Markec seveda v jok in krik. Gvidon pa mu zelo mirno reče: »Beži, beži, kaj boš tako tulil! Dal sem ti samo eno, ker bom šel k prvemu svetemu obhajilu; če se ne bi pripravljaj na sv. obhajilo, bi ti priložil dve ali tri!«

Gotovo bi bil Gvidon še lepše ravnal, ako bi svojega bratca sploh ne bil klofnil. Pa vendar ali ga ni ganljivo gledati, kako se sredi najhujše bitke in razburjenja premaga in umiri in sicer zato, ker se je spomnil na Jezuščka? Prepričan sem pa tudi: ako bi se bil spomnil na svojega velikega prijatelja pred klofuto, bi sploh ne bil udaril.

Četudi vseh drugih žrtev ne poznamo, vendar to vemo, da jih je bilo mnogo. Vseh skupaj so našteli 118!

* * *

V februarju je opravil prvo sveto spoved.

Zelo lepa je zgodba te prve spovedi, gotovo bo tudi vas ganila, ljubi otroci.

Njegova ljuba mamica, kakor jo je imenoval, ga je pripravljala nanjo s katekizmom, z onim velikim, ki ima podobe ter mu govorila o peklu in o vicah.

Nekega dopoldneva pa jo Gvidon prekine:

»Mamica, nikar mi o drugih stvareh ne govori, ampak samo o Jezuščku na križu in o njegovi mami, ki joka zraven križa, To mi najbolj pomaga obžalovati in sovražiti moje grehe... Kadar vidim Jezuščka, da na križu trpi radi mene in njegovo mamo, ki joka, o, kako iz srca ju imam rad!«

Ob teh besedah se še Gvidon zjoka od kesanja nad grehi.

In šel je k spovedi in povedal svoje greške.

Ko je opravil, je od veselja poskakoval. Njegov spovednik je rekel: »Gvidon je kar žarel.«

»Mama,« je rekel doma, »vesel sem in želel bi, da bi bili vsi ljudje tako veseli. Pojdiva v slaščičarno: moram Markcu kupiti veliko potico.«

Kupila sta potico, pa Gvidon je bil tako srečen, da mu to še ni zadostovalo.

»Mamica, vsakemu ubožcu, ki ga srečava, dajva en dinar! Ne morem ti povedati, kako zelo sem srečen!«

Otročiči moji, ali ni zgodba Gvidonove spovedi res srčkana?

Če pa je fantek že tako silno vesel, ker je prejel odvezo, kaj bo šele, ko bo srečal svojega Jezuščka!

* * *

Prvo sv. obhajilo je bilo določeno za dan 22. maja, zato so Gvidon in njegovi prijateljčki na torek 19. maja začeli duhovne vaje. Ohranjen imamo zvezek, kamor je pred podobo svoje nebeške mamice zapisoval svoje opombe, kadar se je vračal domov v svojo modro sobico. Tu vam nekatere navedem; videli boste sami, da so res polne Jezuščka.

»Pri Jezuščku imamo veljavo, ako smo pridni, ako se trudimo in ako žrtvujemo.«

»Mi smo Jezuščkovi prijateljčki.«

»On ljubi nas vse bolj, kakor nas more sploh kdo ljubiti.«

»Jaz sem njegov bratec, delati hočem iz ljubezni do njega.«

»Moramo se odrehati radi dobrega Jezusa, ki nas ljubi še bolj ko naša mati. Jezus je naš najboljši prijatelj in je ustanovil sv. evharistijo, da bi ostal vedno pri nas.«

«Jezuščku moramo potresati cvetice, to se pravi, darovati mu moramo svoje žrive.»

»Govoriti moramo z njim kakor s svojim velikim prijateljem.«

Zdaj pa še sklepe; želim vam, da bi tudi vi podobne napravili ob svojih duhovnih vajah:

»1. Vsak dan bom opravil jutranjo in večerno molitev.«

»2. Prav vsak dan hočem dati dobremu Jezusu kako žrtev.«

»3. Potrudil se bom, da bom več delal in tako nekoč postal duhovnik.«

Duhovnik! Da, Gvidon je sklenil postati duhovnik. Veste, zakaj? Zato, da bi šel divjakom oznanjat Jezuščka, kajti najrajši bi vesoljni svet pridobil za svojega velikega prijatelja.

Toda joj! Duhovnik ne bo nikoli; bostě že izvedeli, zakaj ne.

*

Zadnjo noč pred prvim sv. obhajilom Gvidon skoraj ni mogel spati. Mnogo se je pogovarjal z Jezuščkom.

Ura je udarila pet; skozi modre in bele zastore je prodrla svetloba na njegovo posteljo. Markec je še spal.

Gvidon pa ni mogel več čakati, zato je vstal. Stekel je v sobo svoje matere, odprl vrata in veselo zaklical:

»Mamica, mamica, danes je moj veliki dan, obleci me!«

»Toda, srček moj, saj je šele pet; zdaj je še mnogo prezgodaj, da bi te oblačila. Pojdi nazaj in se spet vlezi; te bom že poklicala, ko bo čas.«

»Oh, mamica, ne, danes prihaja Jezušček, obleci me takoj za moj veliki dan!«

Kaj naj je storila mati drugega, ko da pusti otroku voljo, ko je pa bila njegova ljubezen tako velika.

(Nadaljevanje.)

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

*N*ovo leto smo nastopili. Ob novem letu postanejo odrasli ljudje resni in zamišljeni. »Kakšno bo to leto? Bo li srečno? Srečnejše kot preteklo? Kaj nam bo prineslo?« — tako se sprašujejo in skrbе.

Nič se ne smemo čuditi, če marsikdo s strahom gleda v bodoče dni. Lansko leto je bilo težko in polno bridkih ur za mnoge, mnoge. In novo leto bo morda še težje, še bolj z bridkostmi posejano. Bog ve...

Hudo je danes na svetu. Četudi vi, otroci, o tem mnogo ne razmišljate, pa dostikrat čutite, da naši časi niso srečni in zlati. Včasih so vaši starši vsi zaskrbljeni in žalostni. To in ono stvar potrebujete, pa vam je starši ne morejo pripraviti. In kolikor je otrok na svetu, ki niti koščka kruha nimajo, da bi se nasitili. Raztrgani, skoraj nagi prezebajo v ostrem zimskem mrazu. Tudi stanovanje je često tako revno, ubožno, izpostavljeno dežju in mrzli burji. Koliko bede je na svetu.

Hudo je na svetu, zelo hudo...

Zakaj pa je tako hudo, otroci? Ali dobri Bog nič več za nas ne skrbi? Ali nebeški Oče več ne ljubi svojih zemeljskih otrok? Ali je pozabil na uboge ljudi?

Saj vas je skoraj strah ob teh vprašanjih, kajne? Dobra so vaša srca in notranji glas vam govori: O, Bog ve za nas in nas ljubi in je dober, neskončno dober. Kdor bi drugače mislil in govoril, bi delal Bogu veliko krivico.

Bog je sama ljubezen in dobrota. Le poglejmo na betlehemske jaselce, pa bomo videli vso božjo ljubezen. Radi naše sreče je poslal nebeški Oče svojega Sina na svet. Iz same ljubezni se je božji Zveličar v revni štalici rodil, da bi nam pripravil srečne, vesele dni.

In če je vendarle na svetu tako hudo, Bog ni kriv. Hudo je zaradi ljudi, ki so hudobni, ki Boga ne marajo in svojega bližnjega ne ljubijo.

Ko se bodo ljudje spet k Bogu obrnili, ko si bodo med seboj spet kakor bratje in sestre, tedaj bo pa zopet lepše na svetu. Tedaj nam bo dal dobri Bog srečne, vesele dni.

Otroci Marijini! Pri sebi začnimo pripravljati pot lepšim, svetlejšim dnem.

Ali imamo mi sami Boga zadosti radi? Radi molimo? Gremo radi v cerkev? Smo čisti, pridni in ubogljivi? V letošnjem letu se potrudimo še bolj kot doslej.

Kakšni smo pa do drugih ljudi? Smo li prijazni do vseh? Ali radi pomagamo onim, ki so v stiski? Smo li dobrega, plemenitega srca?

Pregovor pravi: Človek bodi človeku brat, ne pa volk. Pa smo si včasih kakor volkovi med seboj. Drug drugega žalimo, tepemo, zavidamo, opravljamo, varamo. Če so drugi nesrečni in žalostni, jim privoščimo; v sreči pa smo jim nevoščljivi. Tudi v malih otroških dušah je včasih veliko krivice in hudobnosti...

Otroci, bodimo boljši! Bodimo kakor Marija, naša nebeška Mati.

Kako je Marija Boga čez vse ljubila. Vse je natančno spolnila, kar ji je Bog rekel. Vedno je mislila: »Glej, dekla sem Gospodova.«

Kako je bila Marija dobra do ljudi. Iz same ljubezni do ubogih ljudi je postala Mati Jezusova, čeprav je vedela, koliko bo morala zato pretrpeti. Kako veliko veselje je pripravila stari teti Elizabeti, ko jo je obiskala in ostala pri njej tri mesece in ji pomagala in stregla. Sama dobrota je sijala iz njenih oči, zato so bili pastirčki in kralji ob jaslicah vsi srečni, ko so ob ljubem Jezuščku našli predobro Marijo. V Kani galilejski je Marija izprosila Jezusa, da je

spremenil vodo v vino in razveselil ubožne svate. Marija je bila vsa dobra do ljudi in je še danes. Ste že bili na Brezjah ali na kaki drugi Marijini božji poti? Koliko zahvalnih podob je tam, koliko spominov od ubogih, nesrečnih ljudi, ki jim je Marija pomagala. Marija je kakor solnce, vsa svetla, vsa topla, vsa dobra.

Otroci bodimo v tem letu dobri in plemeniti, da nas bo Marija vesela.

Ljubimo Boga čez vse, vsakega človeka pa zaradi Boga tako radi imejmo kot samega sebe.

Molimo k Mariji večkrat za to, da bi bili boljši mi sami, da bi bili boljši tudi drugi ljudje.

Pa se bo dobri Bog z ljubeznijo na nas ozrl, pa bo dal, da bodo prišli za ubogi svet lepši, srečnejši časi.

Marijin vrtec pri Sv. Lovrencu v Slov. g. Tudi pri nas se je ustanovil Marijin vrtec. Pred sprejemom smo imeli tri sestanke. Gospod voditelj nam veliko pravijo o naši najboljši in ljubezni polni Gospe Mariji. Mnogo nam pripovedujejo kako moramo živeti, da se bomo enkrat vsi skupaj zbrali v nebesih pri Mariji.

Na praznik Kristusa Kralja smo se zbrale ob drugi uri popoldne v šoli potem smo šle skupno v cerkev. Gospod prošt so imeli govor. Nato je bil sprejem v Marijino družbo in potem v Marijin vrtec. Tako lepo in slovesno je bilo na ta dan pri nas. V Marijinem vrtcu nas je 130 in prav pobožno častimo Marijo. Tudi veliko naročnikov Angelčka imamo. To piše naročnica Angelčka in častilka Marije — Pavlina Erhatic.

Marijin vrtec v Dobu pri Domžalah. Tudi pri nas v Dobu imamo Marijin vrtec. Letošnje leto smo ga na novo poživili, in sta se vršila dva slovesna sprejema. Prvič na svečnico, ko je bilo sprejetih 100 otrok, drugič pa na misijonsko nedeljo 18. oktobra, ko je bilo sprejetih zopet 50 otrok. Tako nas je sedaj v vrtcu 150, pa upamo, da se nam pridružijo še drugi. Vsak mesec, in sicer tretjo nedeljo, imamo skupno sv. obhajilo, popoldne pa shod v društveni dvorani. To nedeljo smo začeli imenovati kar »naša nedelja«. Sedaj se učimo tudi peti, da bomo na »našo nedeljo« sami peli v cerkvi pri sv. maši. Naročili smo letos tudi 45 »Angelčkov« in 5 »Vrtcev«, za prihodnje leto pa bomo skušali število naročnikov še pomnožiti.

Vsem Marijinim otrokom širom dravske banovine pošljajo pozdrave: Marijini otroci iz Doba pri Domžalah.

Uganke, skrivalice in drugo.

Odbiralnica.

(France, Središče.)

o k i o r n s j k o a s h e n s i
t o d č e v n r e t o č š t r d.

Basen.

(Cene, Snežnik.)

H + Ž

Vremenska uganka za februar.

(—zl—, Ljubljana.)

Vzemi vedno skupaj po eno črko v zunanjem in eno v notranjem krogu!

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.

Rešitve iz 5. številke.

Božična noč.

Pozdravljena bodi vekomaj Ti sveta noč, nebeški raj.

Magičen kvadrat.

1	c	a	r	d	a	n	2
r	i	s	E	m	a		
k	o	r	E	v	a		
t	a	t	i	d	a		
k	o	s	i	i	o		
d	e	d	k	r	i		

Ciril in Metod.

Križ.

- 1—3 navada
- 2—3 robida (jagoda, reseda)
- 3—4 davica
- 3—5 darilo

Živ klobuk.

